

Geistlicher Baustein Nr. 32

-Der Heilige Geist ist göttliche Liebe -

Albanische Übersetzung -

Guri i Ndërtimit Frymor Nr. 32

-Fryma e Shejt është Dashuri hyjnore-

Romakëve 5,5: „Por shpresa nuk të turpëron; sepse dashuria e Perëndisë është derdhur në zemrat tona nëpërmjet Frymës së Shejt, e cili na është dhënë.”

Plani i Shpengimit të Perëndisë; kur dikush e mbyll zemrën e tij kundër planit të Perëndisë, ai bie në errësirë. A e dinit këtë? Perëndia ka një rrugë, e cila është e pahetueshme (Rom. 11,33). Por kur dikush e refuzon dritën, nuk ka asgjë tjetër përveç errësirës.

E njëjta gjë është edhe tani, miku im mëkatar, kur ti e hedh poshtë dashurinë, duhet të qëndrosh në gjykim. Nuk ka rrugë tjetër. Perëndia të jep së pari dashurinë, ta ofron atë (1. Gjonit 4,19). Por nëse ti e refuzon atë, nuk mbetet asgjë tjetër veçse gjyrimi (2. Thes. 2,9-12). Prandaj pranoje sot dashurinë e Perëndisë (Rom. 5,8). [1]

Çfarë është mëkati? Jo pirja, jo duhanpirja, jo bixhozi, jo refuzimi i bashkësisë. Mëkati është mosbesimi (Gjoni 16,8-9). A është e vërtetë kjo? Kush nuk beson, tashmë është i dënuar. Shihni, ti nuk shkatërroresh apo nuk ndahesh nga Perëndia, sepse je mëkatar. Ti ndahesh nga Perëndia sepse refuzon të ecësh me Të, të ecësh në rrugën e përgatitur prej Tij.

Jeta dhe vdekja janë vënë përpara teje. Pikërisht si te Adami dhe Eva, çdo njeri ka një vendim të lirë. Pema e jetës dhe pema e vdekjes janë përpara të gjithëve neve (Zansfilla 2,16-17). Ti mund të marrësh atë që dëshiron. Varet nga cila pemë ha; ajo është ajo që je. Kjo është e vërtetë. Perëndia të ka krijuar me një vullnet të lirë, që të bësh me të çfarë të duash. Ai nuk mund të të detyrojë ta duash, nuk të shtrëngon ta duash.

Po ta detyroja gruan time të më donte, do të kisha hezitim ta martoja. Por ajo më pranoi ashtu siç isha dhe u martua me mua.

Kjo është e vërtetë. Dhe ajo më deshi dhe më pranoi ashtu siç isha. Po kështu edhe ne duhet të vijmë te Perëndia. Ai dëshiron që ne ta duam Atë, të vijmë dhe të besojmë në Fjalën e Tij (Gjoni 14:23).[2]

„Ah", thua ti, „çfarë vlere ka të kesh besim?" Besimi mund ta vulosë faljen time. Sigurisht që besimi ka vlerë. Mos u dekurajo, mos ki frikë, mos u trondit! Ki vetëm besim dhe beso! Dhe e vetmja mënyrë që të kesh besim është që së pari duhet të kesh dashuri, sepse dashuria sjell besimin (Galatasve 5:6). Kuptojeni këtë!

Dashuria e përsosur i dëbon të gjitha frikërat (1 Gjoni 4:18).

Do të dëshiroja të kisha kohë t'ju tregoja për përvojat me kafshë të egra që i kam parë të mposhtura me besim, përmes dashurisë.[3]

Përderisa ke frikë, ti nuk mund të kesh besim. Prandaj duhet së pari të kesh dashuri. Kjo i dëbon të gjitha frikërat, dhe atëherë hyn besimi dhe zë vendin e frikës. Kur kjo ndodh, atëherë je në rrugën e drejtë.[4]

Frika shoqërohet me dyshim. Dashuria shoqërohet me besim. Unë e dua Atin tim. Nuk kam frikë prej Tij, sepse e dua Atë. Ai nuk do të më bëjë dëm, Ai do të më bëjë të mira.[5]

Dashuria e përsosur i dëbon frikën, mëkatin dhe çdo shqetësim. Dashuria e bën këtë.[6]

Unë thashë: „Dashuria sjell besim", jo anasjelltas. Së pari duhet të kesh dashuri, para se të kesh besim. Pra, nëse thua se ke besim, por nuk ke dashuri hyjnore ndaj Perëndisë, atëherë besimi yt është i kotë. Ti duhet ta duash Perëndinë. Prandaj ti mund t'u bashkohesh të gjitha kishave të vendit, të bësh çfarëdo që dëshiron, të japësh të gjitha deklaratat e besimit që dëshiron, por nëse nuk ka një dashuri të vërtetë, të lindur nga Fryma e Shenjtë në zemrën tënde për Perëndinë, besimi yt është i kotë (2 Pjetrit 1:3-5). Nuk ka rëndësi sa shumë e deklaron se i beson Perëndisë, kjo nuk ka të bëjë fare me këtë. Ajo duhet të lindë në zemrën e njeriut. Atëherë ti ke jetën e përhershme dhe kurrë nuk mund të ndahesh nga Perëndia (Romakëve 8:38-39). [7]

Besimi dhe dashuria janë të afërta, sepse ti nuk mund të kesh besim pa pasur dashuri, pasi besimi yt është në një Perëndi, i cili në qenien e Tij është Dashuri. Besimi dhe dashuria punojnë bashkë.

Është si me një çift të ri. Merr një djalë të ri dhe një vajzë të re, të cilët janë dashuruar me njëri-tjetrin. Dhe ndërsa ecin bashkë dhe fillojnë të njihen më shumë, zemrat e tyre fillojnë të rrahin sikur të ishin një. Shihni, ata ende nuk janë martuar, por dashuria e tyre i lidh së bashku dhe ata kanë besim te njëri-tjetri. Tani, nëse ata me të vërtetë e duan njëri-tjetrin, dashuri e vërtetë, dhe ti e di që kjo vajzë të do dhe ajo e di që ti e do, atëherë ju keni besim—besim te njëri-tjetri. Nëse jo, më mirë mos e marto.

Vëreni, ju duhet të keni besim. Dhe edhe sikur t'i ndash ata dhe ta çosh njërin larg në jug dhe tjetrin larg në veri, përsëri ekziston ajo dashuri që rreh për njëri-tjetrin, pa marrë parasysh ku janë. Ata janë po aq besnikë ndaj njëri-tjetrit sa mund të jenë, sepse e duan njëri-tjetrin.

Dhe kur ti e do Zotin, jo thjesht që t'i shpëtosh ferrit, por sepse ti e do Zotin, atëherë ke besim në Perëndinë; shihni, kur ju e doni Atë.

Si një vajzë e re këtu para pak kohe në Louisville. Një grua, ajo kishte qenë një e krishterë për shumë vite, por burri i saj thjesht... Ajo u dashurua me këtë burrë. Ai kishte qenë vetëm për disa vite i krishterë. Dhe kështu ata u martuan; e donin njëri-tjetrin dhe kishin besim te njëri-tjetri, dhe u martuan. Dhe kështu gruaja i tha burrit: „I dashur, duhet të jetë e vështirë për ty, ti je ende një i krishterë i ri. Ti ke pasur aq shumë gjëra për të përballuar." Ishte pirja. Ajo i tha: „Ti ke pasur aq shumë gjëra për të përballuar. E di që tundimi për ty duhet të jetë tmerrësisht i fortë." Dhe ajo i tha atij: „Dua që tani të dish një gjë. Nëse ndodh që ti të biesh, të biesh në një tundim dhe të mundesh,

mos rri larg shtëpisë, por kthehu. Kthehu drejt këtu, sepse unë do të jem këtu duke pritur për ty dhe do të të ndihmoj të lutesh përsëri, derisa të marrësh fitoren. Unë do të qëndroj pranë teje, sepse kur të martova, u martova me ty sepse të dua.

Dhe nuk ka rëndësi çfarë je, unë përsëri të dua."

Disa ditë më vonë, ai ishte bashkë me kolegët e tij poshtë në bodrumin e ngrohjes për të ngrënë drekë dhe u tregoi atyre për këtë dhe tha: „Epo, si mundet ndonjëherë një njeri të bëjë diçka të gabuar, kur dikush të do kaq shumë?" E shihni? Kjo është. Si mund të abuzohej me këtë besim?

Dhe kur ne ishim mëkatarë, të huaj, pa Perëndi, në botë, në atë lllum dhe baltë, Perëndia erdhi tek ne! Perëndia të kërkoi ty, ti kurrë nuk e kërkove Perëndinë (Rom. 10,20). „Askush nuk mund të vijë tek Unë, nëse Ati nuk e tërheq më parë." (Gjoni 6,37.39.44). Dhe Perëndia zbriti poshtë në atë lllum ku ishte ti dhe të kërkoi aty brenda dhe të nxori jashtë! (Efes. 2,1-6). Kjo duhet të krijojë një dashuri të përsosur. Shiko çfarë ishte dhe shiko çfarë je. Kush e bëri këtë? Dikush që të deshi! A nuk mund të kesh atëherë besim tek ajo që Ai të ka premtuar? Dashuria e vërtetë krijon një besim në Fjalën e Tij.

Ai më kapi mua, kur unë nuk isha asgjë. Unë jam ende asgjë, por jam në dorën e Tij. Shihni, Ai më kapi. Dhe më deshi, kur unë nuk isha i dashur. Ai të deshi ty, kur ti nuk ishe i dashur, por Ai të ndryshoi. Ashtu si motra me ngjyrë dikur në dëshminë e saj tha: „Unë nuk jam ajo që duhet të jem dhe nuk jam ashtu si dua të jem; por gjithashtu nuk jam më ajo që isha dikur."

Ajo e dinte se kishte hyrë diku, diçka kishte ndodhur. Dhe kështu është. Kur Perëndia, kur unë ende isha i huaj për Të, më deshi aq shumë sa u përul që të merrej me mua, kjo më jep besim se Ai dëshiron të më përdorë. Ai kishte një qëllim kur e bëri këtë (Rom. 8,28). Ai pa diçka tek unë. Ai pa diçka tek ti. Ai ka një arsye që të shpëtoi ty. Shikoni njerëzit sot që nuk janë të shpëtuar. Shikoni miliona! Ai mund t'i kishte marrë ata në vendin tënd, por Ai mori ty. Amen! Askush nuk mund të zërë vendin tënd. Amen! Ti je në familjen e Perëndisë. Askush nuk mund ta bëjë këtë. Kjo është dashuria e Tij për ty.

A nuk do t'ia kthesh Atij pastaj gjithë dashurinë tënde? Është një histori dashurie. Pavarësisht si është situata, rrethanat sundohen nga kjo dashuri, e cila krijon besim: Perëndia të do ty dhe ti e do Perëndinë dhe ju e doni njëri-tjetrin dhe kjo sjell besimin. Atëherë nuk mund të prodhojë asgjë tjetër, përveç asaj që Perëndia ka premtuar se do të ndodhë.

Epo, vini re! Besimi i përsosur është i pastër, po aq i pastër sa është edhe dashuria. Tani, kur ti e do dikë, e do burrin ose gruan tënde; nuk ka nevojë që dikush të të thotë se nuk duhet ta bësh, sepse ti e do dhe ti e di që është kështu. Tani, po të të pyesja: “Si mund ta vërtetosh që e do?” – “Ah, unë e vërtetoj përmes mënyrës se si jetoj ndaj tij.” Shikoni? “Unë jam një grua e vërtetë, e ndershme.” Ose: “Unë jam një burrë besnik, i ndershëm, dhe kjo vërteton se e dua gruan time,” ose “e dua burrin tim.” Shikoni, jeta juaj dëshmon se kush jeni. E njëjta gjë është me krishterimin. Shikoni, besimi juaj, ju keni besim ndaj njëri-tjetrit, ai është i pastër. Dhe është diçka reale, që ti nuk mund t’ia tregosh dikujt tjetër, edhe pse e ke, por veprimet e tua e vërtetojnë.

Dhe kur ke besim të pastër, të pandotur, ashtu si dashuria që ke për bashkëshortin tënd, atëherë ti e vërteton atë me mënyrën si vepron. Ti nuk ankohet më, ti e di se ka ndodhur dhe thjesht vazhdon përpara. Nuk ka rëndësi se si duken gjërat, apo çfarë thotë dikush tjetër, ti e di se çfarë ka ndodhur. Ti e di se është përfunduar; po aq sa ti e di se e do burrin tënd. Shikoni, dashuria dhe besimi duhet të ecin bashkë. Ata janë të lidhur, ata duan. Dashuria sjell besim.

Kur Satani na tndon, ne duhet t’i qëndrojmë kundër me një besim të përsosur në një Fjalë të përsosur, ashtu siç bëri Jezusi (Jak. 4:7). Fjala e Perëndisë është e përsosur. Ne duhet të kemi besim të përsosur në këtë Fjalë të përsosur dhe t’i qëndrojmë kundër Satanit.

Tani vëreni, besimi i përsosur është zot i të gjitha rrethanave. Besimi i përsosur i zotëron të gjitha rrethanat. Pa marrë parasysh çfarë është, ai e zotëron atë. Tani kushtoni kujdes! Kur ju besoni diçka, bëni diçka dhe keni besim në atë që bëni, atëherë nuk ka rëndësi se si mund të jenë rrethanat; kjo nuk ka të bëjë fare. Shikoni, ai i zotëron këto rrethana. Nëse është në një dhomë sëmundjeje dhe Zoti ta zbulon ty që një gjë e caktuar do të ndodhë, atëherë ti e shqipton dhe vazhdon përpara. [8]

Tani, për “dashurinë” ka dy fjalë të ndryshme, dy kuptime të ndryshme. Në greqisht njëra quhet “Phileo”; kjo është dashuria që keni për gruan tuaj. “Agape” është dashuria hyjnore. Tani, dashuria që keni për gruan tuaj dhe dashuria e Perëndisë janë aq të kundërta.

Dëgjoni, kur është fjala për dashurinë që keni për gruan tuaj, nëse një burrë do ta ngacmonte atë, ju do ta vrisnit në vend, me atë lloj dashurie – një dashuri Fileo. Por me dashurinë Agape ju do të luteshit për shpirtin e tij të humbur. Ky është ndryshimi.

Ka dy lloje të ndryshme dashurie. Dhe jam pothuajse i sigurt se shumë prej nesh jemi mashtruar, sepse kemi pasur dashuri -Fileo- dhe kemi menduar se ishte dashuri Agape. Dashuria Fileo është intelektuale, ndërsa dashuria Agape vjen nga zemra (Rom. 5,5). Njëra është dashuri njerëzore, dashuri ndjenjash, kurse tjetra është dashuri hyjnore. Dashuria hyjnore nuk bën pyetje. Dashuria njerëzore mendon e arsyeton, por dashuria hyjnore jo. Ajo është e përsosur në besimin e saj. Ajo është e përsosur... Thjesht sjell besim nëse ti vërtet do. [9]

Tani, kini kujdes. E para është dashuria e përsosur, ajo është dashuria e Perëndisë, e pastër dhe e papërzier. Më pas vjen dashuria Fileo, kjo është dashuria që një njeri ka për gruan dhe fëmijët e tij. Pastaj vjen dashuria epike dhe më në fund dashuria e paungjillizuar. Dhe kjo zbret e zbret, derisa nuk mbetet gjë tjetër veç papastërti dhe e shtrembëruar. [10]

Dashuria duhet të sundojë në shtëpi. Dashuria është forca më e madhe që ndonjëherë i është dhënë njeriut. Një shtëpi që nuk disiplinohet nga dashuria, nuk ka shumë nga kuptimi i një shtëpie. Nëse burri dhe gruaja nuk e duan njëri-tjetrin me të vërtetë, ata nuk mund t'i besojnë njëri-tjetrit. Prandaj mendoj, se besimi ynë nuk duhet të mbështetet në ndonjë emocion (gjë që është në rregull) ose në ndonjë dhunti (gjë që është në rregull), si brohoritje, të folurit në gjuhë, ose në gjëra të tjera, të cilat ne i marrim si shenjë se kemi Frymën e Shenjtë, kur i bëjmë këto... Këto janë në rregull. Por nëse do të ktheheshim te parimi: dashuria e para, dhe pastaj këto gjëra të tjera, mendoj se kisha jonë do të ecte përpara shumë më shpejt, nëse do ta vendosnim Perëndinë në vend të parë; dhe Perëndia është dashuri. [9]

Te'k Gjoni 14,23 Jezusi tha: “Kush më do Mua, do ta mbajë Fjalën Time.” Tani, ti nuk mund ta mbash Fjalën e Tij pa pasur besim në atë që Ai tha. Prandaj e shihni, kur dikush e do Perëndinë, atëherë ai e mban Fjalën e Perëndisë. Kur Ai thotë: “Unë jam Zoti që të shëron” (Eksodi 15,20), ai e beson këtë. Dashuria e bën atë të besojë, sepse dashuria sundon mbi gjithçka.

„Edhe sikur të flisja gjuhët e njerëzve dhe të engjëjve, por dashuri të mos kisha, nuk jam asgjë. Edhe sikur të kisha besim aq sa të lëvizja malet, por dashuri të mos kisha, nuk jam asgjë." (1 Kor. 13). Dashuria sundon mbi gjithçka, sepse Perëndia është dashuri, një Perëndi i dashurisë (1 Gjon. 4,16). Po, sigurisht! Kur Jezusi tha: „Ai që më do Mua, do t'i mbajë fjalët e Mia." [11] Le të dëgjojmë këtë përkthim të vërtetë të profecisë që u shpall mbi vëllain Branham, përmes Danny Henry në frëngjisht, më 11 shkurt 1961, gjatë mëngjesit të burrave të biznesit të Ungjillit të plotë. Ajo tingëllonte kështu:

„Sepse ti zgjodhe shtegun e ngushtë, rrugën më të vështirë, ti u nise sipas zgjedhjes tënde. Tani, unë mund ta shoh këtë. Edhe Moisiu duhej të bënte zgjedhjen e tij. Ti ke zgjedhur rrugën e saktë dhe të drejtë, vendimin e drejtë, dhe ajo është rruga Ime. E theksuar: „Rruga Ime", Fryma e Shenjtë përgjigjet prapa.

Për shkak të këtij vendimi të rëndësishëm, të pret një pjesë e madhe e qiellit. Sa vendim i mrekullueshëm që ke marrë! Kjo, në vetvete, do të shkaktojë dhe do të ndodhë fitorja e fuqishme në dashurinë hyjnore."

Epo, përkthyesi i OKB-së e përktheu këtë. Dhe i riu nuk dinte asnjë fjalë, nuk kishte dëgjuar kurrë diçka të tillë si të folurit në gjuhë të panjohura. Ai thjesht rastësisht hyri brenda, dëgjoi muzikën dhe u ngjit atje, qëndroi dhe dëgjoi predikimin tim.

Tani, në dashurinë hyjnore", dashuria hyjnore. Si mund të jetë kjo dashuri hyjnore, nëse nuk është Fryma e Shenjtë? Fryma e Shenjtë është dashuri hyjnore (Rom. 15,30). [12]

Prandaj, unë nuk dua që ju ta humbisni këtë. Nuk duhet ta humbisni. Thjesht me ëmbëlsi dhe përvulësi, me gjithçka që është në zemrat tuaja, thellë brenda, pranojeni thjesht! Thuaj: „Zot Jezus, tani merr prej meje çdo gjë që nuk është si Ti, dhe më ndihmo të humbas gjithë krenarinë time, çdo gjë që është brenda meje. I gjithë plehu, i gjithë mosbesimi që është brenda meje, zbuloj tani, Zot. Unë po e hedh tani jashtë. Dhe le të zbresë e ëmbëla Frym e Shenjtë e Perëndisë si një pëllumb mbi mua. Unë dua të jetoj përjetë, Zot, dhe dua që Ti të më ndihmosh tani. Jepma tani."

Ndërsa ju luteni dhe ne do ta këndojmë butë këtë këngë ose do ta këndojmë së bashku me zë të ulët: „Unë e dua Atë“.

Mbajeni mend, gjithçka vjen nga dashuria, sepse Ai është Dashuri. Duaje, duaje, duaje Atë! Shiko çfarë ka bërë Ai për ty. Kjo ndodhi nga dashuria. Dashuria sjell bindjen, dashuria sjell thirrjen, dashuria sjell martesën. Kjo është ajo që kemi përpara: darka e dasmës së Qengjit. Unë dëgjoj Shpëtimtarin tim që më thërret, se Ai më do edhe mua. Jep gjithë zemrën tënde, ndjej diçka shumë të ëmbël që po hyn brenda teje. Kjo është Fryma e Shenjtë!

Kur kam bërë diçka të gabuar, ngritja e dorës time tek Ti, Zot, do të thotë që më vjen keq. Ngritja e dorës time tek Ti, Zot, do të thotë që nuk e kam dashur ta bëj. Dhe unë e di se duhet të vdes, Zot. Duhet ta lë këtë botë në trupin tim fizik. Dua të të takoj Ty.

Ngritja e dorës time do të thotë: merre atë, Zot! Mbushmë me Frymën! Më jep shenjën e dashurisë Tënde mbi mua, Frymën e Shenjtë, që të më bëjë të jetoj butësisht e ëmbël, që të jetoj jetën që ishte në Krishtin; që zemra ime të digjet për të tjerët, që mezi të mund të pushoj ditë e natë, derisa të arrij çdo njeri që mund të arrihet. [13]

O vëlla, Perëndia dha Frymën e Shenjtë, dashurinë e Perëndisë, për të udhëhequr kishën, jo me dinakëri dhe arsimim, por me dashuri. Dhuratat hyjnë në kishë, por ato nuk e udhëheqin kishën. Dashuria e udhëheq kishën. „Sepse Perëndia e deshi aq shumë botën, sa dha Birin e Tij të vetëmlindur.“ (Gjoni 3:16). Dashuria e Tij e shtyu të vepronte. Kur del në pah dashuria hyjnore, hiri sjell frytin e vet. Dhe Perëndia e deshi aq shumë botën, derisa hiri sovran solli një Shpëtimtar për botën. Po, sigurisht! Dhe kur ti e do aq shumë Perëndinë, atëherë hiri sovran do të të japë pagëzimin e Frymës së Shenjtë, që ti të jetosh dhe të duash dhe të jesh një i krishterë i vërtetë.[14]

Ju keni kasetat rreth asaj çfarë ne besojmë, rreth disiplinës në kishë, si duhet të sillemi në kishën e Perëndisë, si duhet të mblidhemi këtu së bashku dhe të ulemi në vendet qiellore.

Mos rrini në shtëpi! Nëse Perëndia është në zemrën tënde, mezi pret që të hapen këto dyer, që të mund të vish këtu për të pasur bashkësi me vëllezërit e tu.

Nëse nuk e ndjen kështu, atëherë po të them, ka ardhur koha që të shkosh në lutje.

Sepse ne jemi në ditët e fundit, ku Bibla na ka këshilluar: „Sa më shumë të afrohet dita“ (Hebrenjve 10,24-25), të duam njëri-tjetrin me dashuri kristiane, hyjnore, dhe të „mblihdemi në vende qiellore në Krishtin Jezus“ (Efesianëve 2,6). „Nga kjo do të njohë çdo njeri se ju jeni dishepujt e mi, nëse keni dashuri ndërmjet jush“ (Gjoni 13,35). [15]

Shmangni zemërimin që do të vijë. Shkoni tek Kryqi dhe qani, derisa zemra juaj të mbushet me Frymën e Tij, gjë që do t’ju kthejë kurrizin nga gjithçka e kësaj bote dhe do të ecni hyjnishëm para Tij, me zemrën tuaj duke u djegur për Të. Dashuria, jo detyrë; nuk është detyrë të shërbesh Krishtit; është dashuria që shërben Krishtin. Ajo të shtyn, derisa çdo rrahje e pulsit të jetës tënd me Të të rrahë (2.Kor. 5,14). [16]

Këngëtari thotë: „Nëse do të mbushnim detin me bojë dhe qielli të ishte pergamenë, nëse çdo gjethe të ishte penë, aq sa mund të shkruaje, dashuria e Perëndisë do ta shfrynte detin e gjerë. Kurrë librat nuk do ta kapnin tërë, qoftë edhe sa e madhe të ishte vlera e tyre.“

Është dashuria, jo dashuria për njëri-tjetrin, jo dashuria për botën, por dashuria e Perëndisë. Dashuria për gruan tënde është dashuri Phileo. Dashuria e Perëndisë është dashuri Agape, shumëfish më e lartë. Çdo dashuri, që nuk është Agape, është dashuri e shtrembëruar, që ka një fund. Dhe gjithçka që ka pasur një fillim, ka një fund. Dhe dashuria njerëzore ka pasur një fillim dhe ka një fund.

O, Perëndi i bekuar dhe i përjetshëm, dashuria e Perëndisë nuk pati kurrë një fillim dhe kurrë nuk do të ketë një fund. Kur detet të kenë qarë deri në shkretëtira, dhe bota të jetë mbushur me mëkate, deri sa qiejt t’i kthejnë shpinën, dhe Toka të rrëzohet nëpër univers si një pijane që kthehet në shtëpi, dashuria e Perëndisë do të mbetet gjithmonë dhe do të jetë kënga e të Shenjtorëve dhe e engjëjve (1.Kor. 13,1-13). [17]

Perëndia shpalos dashurinë e Tij. Dhe dashuria e Tij të bën atë që je. [9]

Dhe pastaj dëgjova një zë, tha vëllai Branham, që më foli, që ishte në dhomë: „Ajo që ke predikuar ishte Fryma e Shenjtë. Kjo është dashuria e përsosur. Dhe asgjë nuk mund të hyjë këtu pa të.”

Jam më i vendosur se kurrë më parë në jetën time se duhet dashuri e përsosur për të hyrë atje. Atje nuk kishte xhelozë. Atje nuk kishte lodhje. Atje nuk kishte vdekje. Sëmundja nuk mund të hynte kurrë atje. Vdekshmëria nuk mund të të bënte më kurrë të plakur, dhe ata nuk mund të qanin. Ishte vetëm gëzim atje: „Oh, vëllai im i çmuar.” [18]